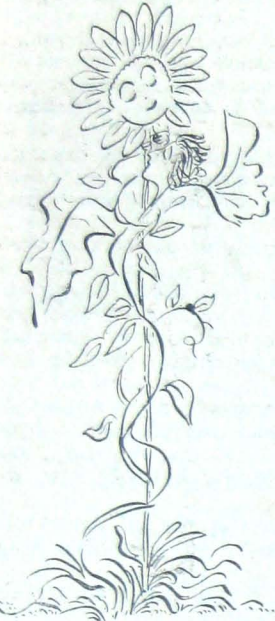

ΤΑ ΞΕΒΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΣ ΤΑ ΞΥΝΑ

Ψαχνό και κοκκινωπό τὸ χῶμα, στὰ παλιὰ τὰ καπνοχώραφα, ἔξω ἀπὸ τὴ Δράμα. Τώρα γίνηκανε ἐκεῖ συνοικισμοί. Κι' ἀντὶ νὰ φυτρώνουνε κατὰ, φυτρώνουνε σπιτάκια.

Καθαρά, καινούρια, φρεσκοβαμμένα, ὄμορφα, μὲ περιβολάκια καὶ αὐλές. Ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα μπαίνει ὁ ἀέρας δροσερός καὶ κάνει τὶς ἄσπρες κουρτίνες νὰ κωμάτίζουν ἑλαφρὰ καὶ θαυθεῖ πρόσωπα, καὶ χώνεται, ὁ κατεργάρας, σὲ κόλπους ἀνοιχτούς !...

Τὶ ριγηλὸ γαργάλισμα !... Μάτια κυττάζουν ἀπὸ μέσα περίεργα. Μπράτσα χυτὰ ὑψοῦνται στὸ ἡμίφως, μὲ μὴ διακίμνουν, σὰν λαμποὶ κύκνων. Καὶ ξυλοπάπουσα ἤχουν στὶς πλακόστρωτες αὐλές.

—Τάκ ! τάκ ! τάκ ! τάκ !...

Μὲ τὸν φίλο μου τὸν Κώστα Τζαννετάκη, παλαιὸ καὶ ἀγαπητὸ στοιχεῖο τῆς Δράμας, στοχεῖο πού...φιλοσοφεῖ, πηγαίναμε πεζοὶ στὴν ἐπαυλὶ του, στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι του, στὴν ἄκρη ἐνὸς συνοικισμού, τρία τέταρτα σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ...ἐντὸς τῆς πόλεως.

«Ἐντὸς, ἐκτὸς καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ», δηλαδή, ὅπως ἔλεγαν μιὰ φορὰ. Κοντὰ στὴ Βυσοτσάνη, τέλος.

Γιὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸν ἀνωτέρω γρίφο ἢ λεξίγρφο, ἀνάγκη ν' ἀναφέρω ὅτι ἡ Δράμα εἶνε πόλις, πού μεγάλωσε...ἀκτινωτῶς !...

Μιά φασουλιὰ ἀγκάλαζε ἕνα ψηλὸ ἡλιοτρόπιο...

Τὰ νέα σπιτάκια τῶν συνοικισμῶν τῆς, ὅπως τῆς Νέας Κρῶμνης, γιὰ νὰ φέρονε ἕνα παράδειγμα, εἶνε ἕνα πρὸς ἕνα στὴ γραμμὴ καὶ σ' ἀπόστασι χιλιόμετρον, σὰν μαθητὰ εἰς ὠραίαν παρατάξι.

Ἔτσι ἐκηρδενίζεται κάθε Δημοτικὴ προσπάθεια καὶ ἀδυνατίζει κάθε μέριμνα γιὰ φωτισμὸ, καθαριότητα, ἕδρευσι, ὑγιεινὰ μέτρα κλπ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος, πάντοτε καὶ παντοῦ, μάχεται τόσο κατὰ τῶν ἀνωτέρω δυσκολιῶν, ὅσον καὶ κατὰ τῶν προερχομένων ἀπὸ λάθος ἰδιῶν του. Καὶ προσπαθεῖ νὰ ζήσει, νὰ περάσει. Καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει καὶ κουτσοπερνά.

Τὰ κητάκια του, μὲ τὸ ἐλάχιστο νερό, τοῦ δίνουνε τὶς πέντε μελιτζάνες του, τὴ μισὴ ὀκτὰ ντομάτα του καὶ τὰ λίγο κρεμμυδάκια του, γιὰ νὰ φτιάσῃ τὸ νταβὰ του.

Ἄνθη, ἡλιάνθοι, γεράνια καὶ μαργαρίτες, στεφανώνουν μ' ἕνα στεφάνι νεότητος, ἀγνότητος καὶ ὀμορφιάς, τὴν παιδεμένη τὴ ζωὴ του.

Ἐνας μπακάλης, πού κόλλησε ἐκεῖ κοντὰ, τοὺς χορηγεῖ τὸ προσωρινὸν πανσίλιον, τοῦτέστιν τὴ ρετσίνα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τώρα τελευταίως γέμισαν ὅλες ἡ ταβέρνες καὶ τὰ μαγαζιά ἀπάσης Θράκης τε καὶ Μακεδονίας.

Ἐνας καφετζῆς, πού φύτρωσε κι' αὐτὸς ἐκεῖ, χωρὶς κανέναν νὰ τὸν σπείρῃ, ἔργον καὶ δημιουργήμα μιᾶς ἐπιμεταλλευσιμῶν καταστάσεως, ὅπως ἡ «κολλητοῖδα» σ' ἀκαλλιέργητα χωράφια, τοῦ σερίβρι, μέσα σ' ἕνα δίσκο, κρέθινον καφέ ἢ...καφεῖνον κριθάρι, μαζί μὲ τὸ ὁποῖο σιγοκαταπίνει τὰ βάσανά του κι' ἀφήνει τὴ φαντασία του νὰ δουλέψῃ, σὲ κόσμους ἄλλους, πού ὄνειρευόμαστε καὶ δὲν θὰ φτάσουμε ποτὲ μας.

Καὶ τέλος, νὰ καὶ ἕνα γραμμύφωνο, πού τοῦ τριβιλίζει τὰ αὐτιά καὶ τοῦ χύνει μέσα στὴν ψυχὴ του λόθων ὄνειρα καὶ πόθων ἐφιάλτες !...

Ἡ «κολλητοῖδα», πού κολλοῦν στῶν προβάτων τὰ μαλλιά καὶ στὶς παντέλλες τῶν φουστανιῶν τῶν κοριτσιῶν

—Τὶ ἄλλο θέλει ὁ μαῦρος ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνῃ εὐτυχῆς ;...
Γίστε !

Ἀρχοῦν αὐτὰ καὶ ἡ ἀντικρινὴ ἢ φτέρνα, ἡ γυμνή, ἢ ἄλλοτε ἀκριώσα σὰν ροδάκινο καὶ ροδιζούσα σὰν μήλο, ἢ βάσις αὐτὴ ἢ σφαιροειδῆς, μιᾶς ἐνγράφου γάμπας, νευροδεμένης καὶ δυνατῆς ἀπὸ τὴ δουλειά, γάμπας φορβάδος γαυριώσης !...
Νευρόσπαστα ἐνὸς μεγάλου μουσικοῦ τῆς φύσεως καὶ τῆς δημοουργίας.
Συντήρησις καὶ διαιώνισις.
Γιατί ;

—Τὶ λὲς ἐσὺ γι' αὐτὰ ; ρωτῶ τὸ φίλο μου τὸν Τζαννετάκη, πού εἶνε στωϊκὸς φιλόσοφος κι' αὐτὸς, ἀλλὰ στωϊκὸς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

—Καὶ σὺ τί λὲς γι' αὐτὰ ; μοῦ λέει καὶ μοῦ δείχνει τὰ κορίτσια πού περνοῦν, ξα-

νάρονται καὶ βολτατζάρουν.

—Γιὰ ποιὰ ;
—Γιὰ ποιὰ ; Γιὰ τὰ κορίτσια μας !...
—Ὅτι τὰ φρούτα τῶν Σερρών εἶνε πὸ ὄμορφα καὶ πὸ μυρωδάτα ἀπὸ τὰ δικά σας.
—Τὰ κορίτσια ἐννοεῖς ;
—Βεβαίως.
—Δὲν ἔχεις δίκιο. Μιλᾶς σὰν ξένος...
—Καὶ σὰν παρατηρητῆς.
—Καὶ ὅμως δὲν ἐγευθῆς.
—Δὲν μπῆκα ἀκόμα στὸν Δραμικὸν παράδεισο.
—Τότε ἔλα στὸ περιβολάκι μας. Σ' ἀρέσουν τὰ Ξύνα ;
—Ἄν δὲν μουδιάζονε τὰ δόντια !

Τὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου μᾶλλον στὴν κοινότητα τῆς Βυσοτσάνης θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπαχθῆ, παρὰ στὸν Δήμο Δράμας. Σπῆτι χρισμένο ὅσο τὸ δυνατόν κατὰ τὶς νέες ἀντιλήψεις τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, μὲ ταράτσα καὶ κληματαριές καὶ ἀπὸ κάτω ἕνα κοττέτσι, μέσα στὸ ὁποῖο μονάζει, θλιβερός καὶ μελαγχολικὸς, ἕνας κακομοίρης κόκκορας !...

Γύρω - γύρω περιβόλι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἐμπρὸς χωράφια μὲ σιτάρια, π' ἀνατριχιάζουνε, θαρρεῖς, καθῶς φυσάει ὁ ζέφυρος.

Ὁ κηπος γεμάτος δένδρα, λουλούδια καὶ λαχανικά. Μιὰ φασουλιὰ ἐδῶ ἀγκάλαζε ἕνα περήφανο καὶ ὑψηλὸ ἡλιοτρόπιο, κι' ἕνα ραδίκι, παρακάτω, ἀνοίγει τὰ γαλανὰ λουλούδια του σὰν ἄστρο ἐνὸς ἄλλου οὐρανοῦ, ἀπάνω ἀπὸ μιὰ ἀγκουρά, πού βγήκε, θὰ νόμιζε κανεῖς, σύρρουσα ἀπὸ κοντὰ τῆς τὰ στρογγυλά ἀγκουρία τῆς, σὰν φιλόστοργη γουρούνα, πού ὀδηγεῖ τὰ τέκνα τῆς στὴ βοσκή...

Κερασιές κουνᾶνε τὰ κεράσια τους, σὰν νὰ σὲ προσκαλοῦνε, καὶ κορομηλιές γελοῖνε, δείχνοντας τὰ κερχομπαρένια κορομηλιά τους !...

Μιὰ γηροῦλα ἀπὸ τὸ ἀέναντι σπιτάκι, πού μαζεύει τὰ κοποπουλάκια τῆς, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὰ φάνε οἱ ἀγριόγατοι, μοῦ λέει, δείχνοντάς μου κάτι ἀγριοχόρταρα, πού τὰ ξεριζώσαν καὶ τὰ πετάξαν ἀπὸ τὸ διπλανὸ περιβόλι :

—Κι' ὅμως χρειάζονται, παιδί μου, κι' αὐτὰ.

—Γιατί ; Αὐτὰ δὲν εἶνε «κολλητοῖδες» ; ρωτῶ. Τί χρειάζονται ἡ «κολλητοῖδες» ;

—Ἐμεῖς τὶς λέμε «ἀγριομπαιμες», γιατί μοιάζουν, βλέπετε, τὰ φύλλα τους ἔτσι. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, παιδάκι μου, ὅλα τὰδωσε μὲ τὰ καλά τους. Μόνο πού δὲν τὰ ξέρονε.

—Ἡ «κολλητοῖδα» τί καλὸ ἔχει, ἀπαντῶ, πού κολλάει καὶ χαλαεῖ τῶν προβάτων τὰ μαλλιά καὶ τὶς παντέλλες τῶν φουστανιῶν ;

—Ἐρχοῦν κι' αὐτὲς τὸ καλὸ τους. Μ' αὐτὲς γλυτώνουν ἡ γυναῖκες, πού ἔχουνε τοὺς ἄνδρες τους μπεκρηδες. Μαζεύουνε τοὺς σπόρους τῆς, σὰν ξεραθοῦν, τοὺς κοπανίζουν, τοὺς βράζουν καὶ δίνουν τὸ ζουμί τους καὶ τὸ πίνουνε οἱ ἄνδρες τους καὶ πᾶει, δὲν ξαναπίνουν !... Τὸ συχαίνονται τὸ κρασί. Πόσες γλυτώσαν ἔτσι, στὸν τόπο μας, τὴν ἀμοιρὴ Σηλυβρία μας !... Τὸ νεροσέλινο, τὸ ξέρες, γιὰ μ', τὸ νεροσέλινο ; Τὸ καπονᾶς, σὰν εἶνε πράσινο, τὸ βάσεις ἀπάνω στὴν κοιλά σου, σὰν πιστῆ, καὶ τὸ πρῆξιμο ἀμέσως χάνεται, σὰν νάτανε ἀέρας... Κι' ὁ πετεινός ; Τὸν βλέπετε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν πετεινὸ ;

Γύρισα καὶ κύτταξα. Κανέναν πετεινὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ.

—Ποῖς πετεινός ; Δὲν βλέπω κανέναν πετεινὸ, τῆς εἶπα.

—Νά, ἐκεῖνος ἐκεῖ, καλέ...

—Ποῖς, ὁ Τζαννετάκης ἢ ἡ παροῦνα ;

—Τὸ λουλοῦδι. Ξέρες τί τὸ κάνοιμε ἐμεῖς ;...

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ μάθω ἐπὶ τὸ κάνοιμε. Φλοῖσθος ἀπὸ γέλια νεανικὰ ἀκούστηκε. Ἦσαν δυὸ παρέες κοριτσιῶν, πού βγήκανε νὰ «σεργιανίσουν». Στάθηκαν καὶ κύτταξαν τὴν κορομηλιά.

—Τὶ ὠραία πού εἶνε τὰ «ερέβια» !... φώναξαν.
—Κορίτσια, σὰς ἀρέσουν τὰ κορομηλιά ; τὰ ρώτησε ὁ Τζαννετάκης.

—Ἀμασάσάσάν !...

Στωϊκὸς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις—πληροφορίες—κουτσομπολιό)

Τζόαν Κράουφορντ έγκαταλείπει τόν κινηματογράφο !... 'Η είδησις αυτή διεδόθη σαν αστραπή σ' όλη τήν 'Αμερική και προξένισε ζωηρή συγκίνηση σ' όλα τὰ κοινωνικά στρώματα. Οί ρεπόρτερ τού Χόλλυγουντ έπλασαν ν' ασχολούνται με τó διαζύγιο τής Πικφορντ και τού Φαίρμπανκς και με τόν προσεχή γάμο τής Γκρέτας, και έτρεξαν νά βρούν τήν Τζόαν, νά τής πάρουν συνεντεύξεις, νά μάθουν αν ή απόφασί τής νά φύγη από τόν κινηματογράφο είνε όριστική και άμετάκλητη... Μά ή Κράουφορντ δέν διέψευσε

τή φήμη αυτή. 'Απεναντίας, τήν έπεβεβαίωσε, χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό.

—'Ανέκαθεν, ειπε, τ' όνειρο τής ζωής μου ήταν νά παιζω στό θέατρο. Και σήμερα μπορώ πλέον νά πραγματοποιήσω τήν επιθυμία μου αυτήν. 'Αναγνωρίζω ότι είνε πολύ δυσκολότερο νά επιτύχη κανείς στό θέατρο, παρά στόν κινηματογράφο. Και γι' αυτό, στην αρχή, θα πάρω ένα ρόλο μικρό, ανάλογο με τίς δυνάμεις μου — τίς θεατρικές, έννοώ, δυνάμεις μου... Δέν θέλω νά πάθω ό,τι

έπαθε και ή Κάθριν Χέμπτον, ή όποία, επειδή είχε μεγάλη επιτυχία σ' ένα φίλμ, νόμισε πως θα μπορούσε νά κατακτήσει και τὰ σανίδια... Και σφυρίχτηκε άγρια σ' ένα θέατρο τού Μπροντγουάϊ !...

—Δέν θα ξαναπαίξετε ποτέ πειά σέ κινηματογράφο ; έπέμειναν νά μάθουν οι δημοσιογράφοι.

—Πώς, θα παιζω, αλλά μονάχα τρεις μήνες τó χρόνο...

Θά κρατήσει άραγε ή γοητευτική Τζόαν τήν τελευταία αυτή υπόσχεσί τής ; 'Η μήπως δέν πρόκειται νά τήν ξαναϊδούμε ποτέ πειά στην όδόνη ;

'Υστερ' από τή σταυροφορία τών πουριτανικών συλλόγων τής 'Αμερικής κατά τών άσέμνων φίλμ —και άσέμνας φίλμ για τούς 'Αμερικανούς ήθικολόγους θεωρούνται εκείνα πού εμφανίζουν γυναίκες με ντεκολτέ λίγο υπερβολικό...— οι διευθυνταί τών κινηματογραφικών εταιρειών έδωσαν στους σκηνοθέτες τήν έντολή νά συμμορφώνωνται με τίς απαιτήσεις τής...αυστηροτέρας ήθικής, στό κεφάλαιο τού γυναικείου ντυσίματος. 'Ανεμος, λοιπόν, ήθικής πνέει σήμερα στό Χόλλυγουντ... Και ή ειδική λογοκρισία για τίς ταινίες, ή όποία άρχισε και πάλιν νά λειτουργή, κατόπιν έντόνων διαδημάτων όλων τών θρησκευτικών συλλόγων τού Νέου Κόσμου, δέν προφταίνει νά...κόβη ακατάλληλες σκηνές από τὰ διάφορα φίλμ, πού υποβάλλουν στην κρίσι τής... 'Απ' όλες δέ τίς καλλιτέχνιδες, εκείνη πού τήν κομμεταχειρίζεται περισσότερο ή λογοκρισία είνε, φυσικά, ή Μαίη Γουέστ, τής όποίας και ή έμφανίσις μόνον, ή προκλητικωτάτη εμφάνισις, άποτελεί πραγματικό σκάνδαλο...

—Ποτέ δέν θα τó φανταζόμουν ότι έπρεπε νά γίνω ήθοποιός τού κινηματογράφου, για νά ήθικοποιηθώ !... ειπε τελευταία ή Μαίη Γουέστ, με τήν έξυπνάδα, πού τήν διακρίνει πάντοτε...

'Ο Μπάστερ Κήτον, ό «κωμικός πού δέν γελά», βρίσκεται τώρα στό Παρίσι, προκειμένου νά «γυρίση» — όπως, έξ άλλου, έχουμε αναγγείλει από καιρό στους αναγνώστες μας — τó πρώτο του Γαλλικό φίλμ, με τόν τίτλο : «'Ο Βασιλεύς τής Λεωφόρου 'Ηλυσίων Πεδίων». Οί Παρισιοί, πού τού έκαναν θερμή υποδοχή, στραβομουτσούνισαν όταν

'Η Γαλλίς Βεντέττα τού κινηματογράφου Μαργαρίτα Μορένο

πληροφορήθηκαν ότι ό Μπάστερ τώρα μόλις μαθαίνει Γαλλικά για νά παιζή στην ταινία αυτή, γύρω από τήν όποία έγινε τεραστία διαφήμισι.

'Η Δωροθέα Βήν, ή άλησμόνητη πρωταγωνίστρια τής ταινίας «Παρθένες με Στολή», κινδυνεύει τώρα νά εκδιωχθή κακώς από τὰ 'Αμερικανικά στούντιο, στα όποια έχει άρχισι νά παίρνει μιá θέσι ανάλογη με τή φήμη πού έβγαλε στην Εδρώπη. Και ή άφορηή αυτού τού έξοστρακισμού ; 'Απλούστατα : 'Η Βήν είνε Χιτλερίστρια και οι 'Εθραίοι τής 'Αμερικής τήν καταδιώκουν άλύπητα, νομίζοντας ότι εκδικούνται στό πρόσωπό τής τόν μισητό Φύρεο. Και ή άλήθεια είνε ότι ή Δωροθέα δέν φροντίζει διόλου ν' άποκριπτη τὰ πραγματικά τής αισθήματα. Χαιρετά σηκώνοντας ψηλά τó χέρι τής και φοράει γραβάτες με τó σήμα τού άγχιστρωτού σταυρού. Συγχρόνως ό σύζυγός τής, ό φόν Ντέκερ, είνε ανταποκριτής μιás μεγάλης Χιτλερικής έφημερίδος τού Βερολίνου.

Θά κατορθώσει άραγε ή Δωροθέα Βήν νά καταικήσει τήν αντίδρασι, πού παρατηρείται σήμερα έναντίον τής, και νά μείνη στό Χόλλυγουντ ; Αυτό φαίνεται λιγάκι δύσκολο, γιατί οι 'Εθραίοι τής 'Αμερικής έχουν τήν δύναμη νά έπβάλουν τίς θελήσεις των, αφού αυτοί είνε στην πραγματικότητα οι οικονομικοί κύριοι τού Νέου Κόσμου.

'Ο Ρενέ Λεφέρο, ό συμπαθέστατος πρωταγωνιστής τού «'Εκατομμύριον, κάθεται σ' ένα ταπεινό σπιτάκι, κοντά στό κοιμητήριο τής Μονμάρτρη. Κάθε πρωί, μόλις άνοίξει τὰ μάτια του, τó πρώτο πράγμα πού βλέπει μπροστά του είνε σταυροί και μνήματα. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι μ' αυτούς τούς όρους δέν μπορεί νά είνε εύθυμος και γελαστός. Πράγματι, κυριώτερο χαρακτηριστικό τού Λεφέρο είνε ή μελαγχολία και μιá μοιρολατρεία, πού άγγίζει τὰ όρια τής παθολογικής άπαθείας. Τίποτα δέν τόν συγκινεί, τίποτα δέν τού κάνει έντύπωσι...

Τελευταία, μερικοί φίλοι του τόν παρέσυραν σ' ένα μπαρ τής Μονμάρτρη. Τó γλέντι βάσταξε ως τίς 4 τó πρωί. Σ' όλο αυτό τó διάστημα ό Ρενέ καθόταν άμίλητος και μελαγχολικός — διδυμος άδελφός τού Μπάστερ Κήτον. Κατά τὰ χαράματα, ένας από τούς μεθυσμένους φίλους του τόν ρώτησε :

—Καλά δέν περάσαμε άπόψε ;
—'Εσοχα ! άποκρίθηκε ό Ρενέ. Με μόνη τή διαφορά ότι μου υποσχεθήκατε ένα γλέντι. Πάτε, λοιπόν, ...θ' άρχισή τó γλέντι αυτό ;

'Η Μάρλεν Ντήτριχ θα «γυρίση» τόν 'Οκτώβριο, με τή διεύθυνσι τού Γιόζεφ φόν Στέρνμεργκ, ένα καινούριο φίλμ, τού όποιου ό τίτλος τηρείται ακόμα μυστικός. Λέγεται ότι ύστερ' από τήν άποτυχία τής τελευταίας τής ταινίας «'Η 'Ερυθρά Αυτοκράτειρα», ή Μάρλεν σκέφτηκε σοβαρά, για μιá στιγμή, ν' άποσυρθη από τόν κινηματογράφο. Τó εύτύχημα είνε όμως ότι δέν θα πραγματοποιήση τήν απόφασί τής αυτή.

'Ός γνωστόν, ό Μπάστερ Κήτον ήταν άλλοτε παντρεμένος με τήν καλλιτέχνηδα Ναταλία Τάλματζ. 'Εκείνη όμως δέν άργησε νά τόν βαρεθθί, μη μπορώντας νά υποφέρει τόν φλεγματικό χαρακτήρα του, τήν παθολογική του άπάθεια και ψυχραιμία. Και ένάμιση χρόνο ύστερ' από τó γάμο τους, χωρίστηκαν. 'Ο δεύτερος γάμος τού κωμικού μοιάζει πολύ με υπόθεσι κωμωδίας. 'Ο Κήτον παντρεύτηκε τή δεύτερη γυναίκα του...δύο φορές μέσα σέ μιá βδομάδα. Τήν πρώτη φορά, τόν ειδοποίησαν ότι τó διαζύγιό του με τήν Τάλματζ δέν ήταν άκόμη όριστικό, επειδή δέν είχε τηρηθί ένας τύπος και ότι κινδυνεύει νά συλληφθί ως δίγamos. Και ό Μπάστερ άναγκάστηκε νά χωρίση τή δεύτερη γυναίκα του, για νά τακτοποιήση πρώτα τó διαζύγιο και νά τήν ξανασφραγισθί ύστερ' από λίγες μέρες !

'Ο Σεσίλ ντέ Μιλ θ' άρχισή συντομώτατα τó «γύρισμα» ενός νέου έπικου φίλμ, με θέμα τήν ιστορία τού Σαμσών και τής Δαλιδάς. Στο μεταξύ ό σκηνοθέτης ψάχνει νά βρη ένα Σαμσών !...

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
Η ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΣ

'Η κλωστή τής άράχνης είνε πιό λεπτή από τήν κλωστή τού κοκκιολιού, είνε όμως πέντε φορές πιό εύθραυστη κι' άλλες τόσες φορές πιό έλαφρά από εκείνη. 'Η άράχνη σ' ένα χρόνο παράγει κλωστή 250 μέτρων μήκους, ενώ ό μεταξοσκώληξ περίπου 3.000 μέτρων. 'Επίσης 3.500 κοκκιούλια μās δίνουν μιá λίτρα μετάξης. 'Ενώ ή άράχνης, για νά μās δώσουν αυτό τó βάρος κλωστής, πρέπει νά είνε 22 χιλιάδες !...

—Κατά τó περιβάλλο πού βρίσκονται...
—'Ερχεστε νά δοκιμάσετε λίγο ;
—Εύχαριστώς.
'Ησαν τρία — τέσσερα κορίτσια. Τό ένα ήταν κόκκινο και μελαχροινό, ζεστό, σφιχτό και κόκκινο, σαν κάστανο ψημμένο, τó άλλο ψηλό, λευκό και γαλανό, φρέσκο και δροσερό, στα κυανά ντυμένο, σαν συννεφάκι απόδροχο, πού άπόμεινε στόν προϊόν τόν ουρανό !...
'Εφαγαν όσα μόρσεσαν χορήμηλα ξερά και κεράσια και φύγαν, τιτιβίζοντας σαν πουλάκια εύτυχημένα.
—'Ε, πως σου φαίνονται, μου λέει ό Τζαννετάκης, τής Δράμας τὰ ξινά ;
—Τὰ φρούτα σας, τού άπαντώ, όταν δέν είνε πάρα πολύ στυφά, τότε πάρα πολύ γλυκάζουν !...
—Κι' ή Σέρρες δέν έχουνε στυφά φρούτα ;
—Μου φαίνεται πως όχι. 'Εχει μιá γλυκάδα ή άτμόσφαιρα εκεί, πού όλα τής σου φαίνονται σαν νάνα βουτηγμένα στό σιρόπι !...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.